

S mégsem szabad a karnak, mint ilyennek, mint zárt területnek kétségbeesnie.

Megszoktuk a bajt, hisz a századok óta túlzásfolt kar mindig szenvedett ez alatt. Csak természetes, hogy a háboru és a vele járó nyomorúságok e bajokat fokozták.

Amde, ha napirenden tartjuk a kérdést, ha okulunk azokon, amik okulás céljából hangzottak el, ha közeledünk egymáshoz, ha tudatára ébredünk annak, hogy a karunkban rejlő erők egységes felhasználása nemcsak tüntetés lesz szolidaritásunk mellett, hanem alkalmas lesz arra is, hogy ténylegesen fókuszok a kar általános megbecsülését, ha hívek maradunk eszményeink- és hagyományainkhoz és ha végül és mindenképp fölött teljes mértékben teljesítjük összes kartársi kötelességeinket, akkor mégis csak bekövetkezend, amiben hiszek és rendületlenül bizni akarok:

a magyar ügyvédi kar dicsőségének feltámadásában!

Dr. Szilágyi Artur Károly.

Az ügyvédség megbecsülése. A Kuria Pk. IV. 3020/1925. sz. végzésével egy részvénytársasági ügyben benyújtott igazolási kérelmet elutasított. Az igazolási kérelem indokálul a folyamodó azt adta elő, hogy ügyvédje a törvényszék főljajstrom irodájában még törvényes határidőben adta be a felfolyamodást, amelyet a főljajstrom-iroda másnap küldött át a céghivatalba, ahol ez az 1 nappal későbbi kelettel iktattatott. Az ekként előadott tényállás igazolására bemutatta ügyvédje feljegyzési könyvének hiteles kivonatát, amelyben a beadvány 1925 február 9-ik napján jegyeztetett fel és kérte az eljáró ügyvéd kihallgatását is.

A kir. Kuria indokolásában kimondotta, hogy a Kuria megítélése szerint a bemutatott okirat nem alkalmas az előadott ténykörülmény valószínűsítésére, mert ez csupán azt bizonyítja, hogy az ügyvédi könyvben az idézett bejegyzés foglaltatik, „*de ebből nem vonható következtetés arra, hogy a szóbanforgó felfolyamodása kellő időben be is adatott*”. Megtoldja a Kuria ezt a felütnő kijelentését azzal, hogy a folyamodó részvénytársaság ügyvédjének kihallgatását is mellőzendőnek tartja, mert az ügyféllel szemben felelős ügyvéd, saját tényéről lévén szó, „vallomásának megfelelő valószínűsítő erő nem tulajdonítható”. A Kuria tehát egy füst alatt megtagadja ugy az ügyvédi könyv megbízhatóságát, mint az ügyvéd szavahihetőségét, teszi pedig ezt egy olyan ügyben, ahol igazolásról lévén szó, a törvény sem kíván bizonyítást, hanem csak valószínűsítést. A Kuria döntésében nem is a helytelen jogi állásfoglalás a döntő, hanem az ügyvédség emberi értékelése. Nem tudjuk okát adni ennek a rigorozus és az ügyvédséget szinte stigmatizáló bírói állásfoglalásnak motívumait fellelni.

Ügyvédi költség. A Kuria P. VI. 1594/1925. sz. ítéletében azt mondotta ki, hogy a telekkönyvi kivonat kiegészítéséért a telekkönyvnel adott ajándékot felperes ügyvéd ügyfeleire át nem háríthatja. Ez a kijelentés alig érthető. Minden megbízott követelheti az ügyre hasznosan fordított kiadásai megtérítését. Az a szempont, hogy ezek a kiadások egy jogilag fennálló kötelezettség teljesítéseként merülnek-e fel, vagy pedig önkéntes, de az ügy érdekében álló célszerű juttatás, különbséget nem tehet. A gyakorlat mindaddig, amíg az ily juttatások a turpis causa tilalmába nem ütköznek, vagy akár összegszerű magosságuk